

Lap: *Szabadi Szó*

Megjelent: 1948 FEB. 5.

„Tipusdémonok” és ébresztő pincérek KÁVÉHÁZÁBAN

„Reggelig nyitva”, esalogatja a Thököly-úton a hatásos cégér a gyanútlan vendégeket a köröskörül vasredőnnyel lezárt hódaly-kávéházba.

Hangos ricsaj fogadja a betévedt jámbor lelkeket. Hát én is betévedtem. De már akkor megbántam elhatározásomat, amikor beléptem a gomolygó füstfelhőbe. Itt valóban vágni lehet a füstöt, talán még kockára is. Először azt hittem, hogy a leeresztett vasredőny csupán óvintézkedés esetleges atombomba támadás ellen. De ettől a hitemtől rögtön meg kellett válnom, ahogy az első pofon elcsattant. Rá kellett jönnöm, hogy valóban óvintézkedés, de atombombáról szó sincs, csupán azért van rá szükség, netán valaki az ablakon keresztül távozna fizetés nélkül, persze korántsem saját elhatározásából.

Még le sem ültem, már is elhangzott az első pofon — na ez is jól kezdődik —, ügylátszik itt érdemes egy kicsit időzni. Lássuk tehát a fejleményeket. Az első, aki megzavart a takarító volt. A legnagyobb üzemben söpri ki lapátszámra az eldobott cigarettavégeket. Ahogy körülnézek a hatalmas teremben, tőlem balra két koldus csörgetve számolja a napi bevételét, közben hangosan istenítik egymás fel és lemenő rokonságát, zenei aláfestés közepette. „Az egyiknek sikerül, néha a másiknak is...” De azért ahogy megfigyeltem a legrosszabb egynapi keresetük sem kevesebb, egy közepes kollektív jövedelemnél.

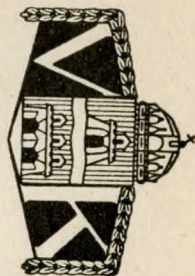
Kértem egy duplát. A kiszolgálás elég jó. Ügylátszik a pincért már több ízben rábeszélhették a gyors tempóra és nem eredménytelenül. — Mészassék egy isteni kávé. Hát nyert! Valóban az volt, mert azt csak a jó Isten tudja, hogy mitől fekete. Azt hiszem ez az egyetlen hely Budapesten, ahol még nem ismerik a babkávét. Minden második asztalnál horkolnak a törzsvendégek, akik rendszerint elfáradt virágárusokból, taxisoffjörökből és záróautami cigányokból állanak.

Kérnek egy kisfröccsöt, majd mély álomba merülnek. Ügylátszik külön ébresztőpincér van alkalmazva, aki ha nagy a horkolás, 3 méter távolságból egy piéh hamutányért repít az asztalra. Ember legyen, aki ettől fel nem riad álomból. De a hatás csak néhány percig tart, mert hosszas tusa után végül is az álomosság győz. „Tipusdémonok” emelik még a társaság színvonalát, akik bájaik túlságos kihangsúlyozásával, mondhatnók félszegen helyezkednek el a tipikus kávéházi székek. Hiába hangoztatják csodálatos eredményeiket, mégis elég gyakran leesik egy-egy pofon szívük választottjától. Ja, kérem tradíció az tradíció. Ügylátszik, hogy ez a szakma pofon nélkül el sem képzelhető.

A hangulat és a lármá egyre fokozódik. Valóban nincs szebb egy ilyen csendes kávéháznál. Na, de a jóból is megárt a sok, távozom még mielőtt engem is kiszemel egy sportrajongó. Jöttem, mert kíváncsi voltam, sok olyat láttam, amiben nem volt még részem, de nemgyőztem a pofonokat számolni.

Éjszakai kávéház Pesten 1948-ban? Nem! Inkább azt hiszem, hogy ez az, ami a világ minden metropolisában ugyanaz: a neonfények mögött meghúzódnó árnyék...

(—kas)

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Budapestre vonatkozó újságcikkek			
Szerző:	Kovács J.		
Cím:	„Tipusdémonok a kávéházi ébresztő”		
Forrás:	Szabadi Szó		
(Hely)	1948 febr. 5.	(Köt. v. fiz.)	(Oldal)
(Idő)			
Személy	110		
Helyszám	11	1948. 11	
Tárgy			640. 24
Oszályozás			